

DRUŽINSKI KRIŽEV POT

POTOV VRH – VELIKI SLATNIK

2. april 2017

Letošnji družinski križev pot smo oblikovali v sklopu praznovanja 50-letnice naše župnije. Družine so oblikovale posamezne postaje križevega pota kot predstavniki nekaterih skupin, ki delujejo v naši župniji:

Uvod: samostanska družina

1. postaja: ministranti (družina Kralj)
 2. postaja: pevci (družina Molan)
 3. postaja: zakonske skupine (družina Umek)
 4. postaja: Vera in luč (družina Kocjan)
 5. postaja: razporočeni (družina Klobučar)
 6. postaja: krasilci in čistilci cerkve (družina Novak)
 7. postaja: prvoobhajanci (družina Hrastar)
 8. postaja: kateheti (družina Miklič)
 9. postaja: starši (družina Jakše)
 10. postaja: Župnijski pastoralni svet (družina Kramar)
 11. postaja: bralci božje besede (družina Mihalič)
 12. postaja: delivci obhajila (družina Muhič)
 13. postaja: starši (družina Breščak)
 14. postaja: birmanci (družina Blatnik)
- Zaključek: podružnice (družina Blažič in Mari Lokar)

Uvod

Pozdravljeni vsi, ki ste se zbrali na našem tradicionalnem križevem potu družin naše župnije.

Smo v jubilejnim letu, ko bomo jeseni praznovali 50 let naše župnije Novo mesto - Sveti Lenart. Veliko se je zgodilo v teh petih desetletjih in želimo si pogumno vstopiti v šesto desetletje... V letih od ustanovitve 1967 so se izoblikovale številne skupine, ki danes tvorijo našo veliko župnijsko družino. Mnoge od skupin bodo vključene v postaje današnjega križevega pota. So pa še skupine, ki naj jih sedaj omenimo: Frančiškov svetni red, Karitas, Frančiškova in Lenartova mladina, pritrkovalci, mežnarice in ključarji, moške in žene, samski in vdoveci, vsi, ki ste vključeni v razne molitvene skupine, ostareli in bolni. Morda je bil ob naštevanju kdo izpuščen; naj ve, da je vključen v današnjo molitev križevega pota.

Sprehodili se bomo od cerkve sv. Marjete, tukaj na Potovem Vrh, do Žalostne Matere Božje na Velikem Slatniku. Sv. Marjeta je premagala hudega duha. Naj nam izprosi moči, da bomo hudobca premagali tudi mi... Žalostna Mati Božja, kakor si sočutno spremljala svojega sina Jezusa, spremljaj tudi nas na naši poti življenja, ko se večkrat opotekamo, padamo in vstajamo, jokamo in smo jezni... S svojo materinsko roko nas potolaži in s svojo besedo pri Jezusu priporoči.

Hvala Ti, Marija.

Pojdimo v molitvi in pesmi skupaj na pot.

1. postaja: PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

David: Farizeji in nahujskana množica ljudi privede Jezusa k Pilatu. Zanj zahtevajo smrtno obsodbo. »Kaj je hudega storil, le kaj mu imate očitati? Sam na njem ne opazim krivde,« se brani Pilat. A glas laži in hudobnih besed je močnejši od njegove volje po oprostitvi. Obsodba na smrt je bila izrečena.

Lucija: Premišljujmo, kako se je počutil Jezus, ko je stal pred ljudmi... Mnogi od njih, ki so hodili za njim, ki jih je učil in ozdravljajal, so sedaj vpili: »Križaj ga!«.

David: Ali moram res vsak petek hoditi na ministrantske vaje? Saj vesta, da imam trening. Pa še petek je, utrujen sem. Zakaj pa moram biti ministrant, če bom pa slaven rokometaš? In k maši tudi ne morem v nedeljo, saj imam ravno takrat tekme. Sošolec mi je povedal, da v cerkev hodijo samo stare mame...

Miha: Jezus, težko je bilo Tebi in težko je nam. Obsodili so te najbližji in velikokrat prehitro obsojam tudi sam. Jezus, pomagaj nam, da se naše prehitre obsodbe ne zasidrajo v nas in postanejo resnica. Pomagaj nam, da se spreobrnemo in začnemo razmišljati in govoriti drugače.

Katja: Jezus, ki si prišel, da nas vznemirjaš v vseh naših gotovostih, da nam razodeneš novo zapoved, novo ljubezen, daj nam moč, da te bomo sprejeli in ti sledili do konca.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

2. postaja: JEZUSU NALOŽIJO KRIŽ

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Boštjan: Lahko bi se branil, rekel, da ga ne boš nosil sam, naj najdejo nekoga, ki ti bo pomagal. Lahko bi se vzvišeno in ponosno kot kralj uprl. Lahko bi enostavno zanikal, da si kralj in vse bi ti bilo prihranjeno. A božja logika ni človeška logika. Tvoja odločitev je sprejeti križ in z njim vse naše grehe na svoja ramena.

Ljudje ob poti se sploh ne zavedajo, kaj si si naložil. Enim se ne zdi nič kaj posebnega, drugi opazujejo tvojo tehniko, kako si se ga lotil, tretji si mislijo, da si nor, ker vse prestajaš tiho, brez godrnjanja. Tvoja logika res ni naša logika.

Jakob: Včasih bi kakšno delo rajši preložil na jutri. Jezus, pomagaj mi, da naredim, kar mi je naloženo.

Matej: Včeraj smo pospravljali drva. Rajši bi skakal po trampolinu in igral nogomet. A videl sem, da tudi moje roke in moja pomoč pride prav. Sprejel sem svoj križ.

Miha: Jezus je sprejel velik, težak križ in ga nesel vse do konca. Želim si, da bi bil tudi jaz tako močen v veri in da bi lahko brez ugovaranja poprijel za vsako delo.

Katja: Na pevskih vajah je včasih tudi težko. Nekdo je slabe volje, drugemu se ne da peti ravno te pesmi. Ti, Jezus, nas spodbujaš, da svoje talente razvijamo in sprejemamo izzive, ki se znajdejo na naši poti. Prosim te za vztrajnost, da bi svoje talente razvijala bolj zavzeto.

Izak: Vsak trenutek v našem življenju zahteva odločitev. Križ v obliki težkega treninga, slabega dneva ali v obliki pomoči doma lahko nesem ali pa se mu izognem, ga prelagam na naslednji dan. Jezus, prosim te, da bi svoje dolžnosti in obveznosti opravljal tako kot se od mene pričakuje.

Nika: Letos smo z Emo in Saro prevzele vodenje mladinskega pevskega zbora. Seveda je bilo na začetku težko in smo bile zelo negotove, a smo sprejele svoj križ. Jezus, pomagaj vsem nam mladim, da se ne bomo bali novih preizkušenj.

Ema: Jezus, kako ti je uspelo sprejeti tako težak križ? Nisi nič pomislil nase, na to, ali boš zmogel?

Velikokrat se vprašam, ali res moram kakšno stvar storiti ali me bo preveč izmučila in mi ne bo uspelo. Lahko bi kdo drug to storil namesto mene. Jezus, pomagaj mi, da bom manj razmišljala o naporu, ki ga moram vložiti v vsakdanje križe in bom bolj zaupala tebi in v tvojo pomoč.

Helena: Vsak dan mi ponuja možnost objeti križ ali pa si zatisniti oči pred njim. Zmorem sprejeti, da ni vedno vse po moje? Zmorem sprejeti moža, ki nima istega mnenja kot jaz? Zmorem sprejeti vsakega otroka posebej v njegovi različnosti? Zmorem sprejeti sebe takšno kot sem?

Jezus, vem, da naložiš ravno takšen križ kot ga zmoremo nositi in poleg dodaš ravno pravo mero usmiljenja, potrpežljivosti, poguma. Dodaj še zaupanje, da so križi na naši poti bližnjica in ne ovira do odrešenja.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

3. postaja: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

S sprejemom in podaritvijo zakramenta svetega zakona sva zakonca med naju povabila Jezusa – Boga. Najina pot ne more biti več pot sebičnosti in pohlepa. Postala je Božja stvaritev.

Vendar je to načrt, ki je žal mnogokrat lepši od najinih dejanj. Kadar ne potrpi sam, trpi namesto mene zakonec. Pogosto se nama dogaja, da svoje križe prelagava drug na drugega. Namesto, da bi se ustavila pri sebi, da bi sprejela in nosila svojo nemoč, svojo bolečino, občutek neslišnosti, zavrženosti, nesposobnosti, stresava te občutke drug na drugega.

Na mestu je vprašanje: Kolikokrat nama v resnici uspe izpolnjevati Pavlovo naročilo »Žene, spoštujte svoje može in možje, ljubite svoje žene«? Kolikokrat nama uspe, da se moje modro doajmanje sveta in tvoje roza združita v škrlatno – kraljevsko barvo Boga?

Prizor tretje postaje pa se za neznanega opazovalca današnjega časa, ki se npr. za lažjo predstavo s časovnim strojem teleportira v čas okoli leta 33 pred takratni Jeruzalem in od daleč opazuje gručo ljudi, ki se z vpitjem, psovkami, jokom zaganjajo v moža pod križem, tam konča. Preostalo mesto namreč povsem normalno živi dalje in se v resnici sploh ne da motiti zaradi spreveda h križanju nekega brezveznega prestopnika.

Opazovalca, ki recimo Jezusa ne pozna, ki ne ve, da je tretji sledila četrta postaja itd., navda groza prizora, ko Jezus pade pod težo križa. Vendar se tu njegovo zanimanje bolj ali manj konča. Zdi se, da je Jezus omagal in da ni več upanja.

Vendar se križev pot ne konča pri tretji postaji. Menim, da je za nas, še posebno tudi za zakonca pomembno, da ni mogoče spregledati nečesa večjega.

Bolj kot pade pod križem nagovarja nekaj drugega. In sicer: Jezus vstane, dvigne križ, si ga zadane na ramo ter začne pot naprej. V tej točki se tudi nemi opazovalec obrne in se pridruži sprevedu na Golgoto.

Gospod, prosim, pomagaj nama in vsem nam, da se bomo vedno znova oklenili svojega križa in ga pogumno, tudi v zakonu, nosili za teboj. Daj, da nama bo uspelo v najinem zakonu videti Tvojo stvaritev.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

4. postaja: JEZUS SREČA SVOJO MATER

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

»Bil je kakor tisti, pred katerim si zakrivamo obraz,
je bil zaničevan in nismo ga cenili« (Iz 53, 3b)

Jezusova mati ne obrača svojega obraza.

Ve, da je on edini in ljubljeni Sin Očeta.

Jezus sreča Marijin pogled, pogled ljubezni, miline, sprejemanja in nežnosti.

Pogled, ki mu daje moč in mu pomaga iti vse do končne podaritve. (J. Vanier)

Tudi matere Lučk se ne obračamo stran od njih. Vemo, da so poslani od Boga, da s svojo drugačnostjo, iskrenostjo in ljubeznijo bogatijo ta Svet. Sprejmemo jih v svoja srca in jih bodrimo na poti skozi življenje.

Molimo;

Jezus, daj, da bi vsak od nas,

posebno matere Lučk,

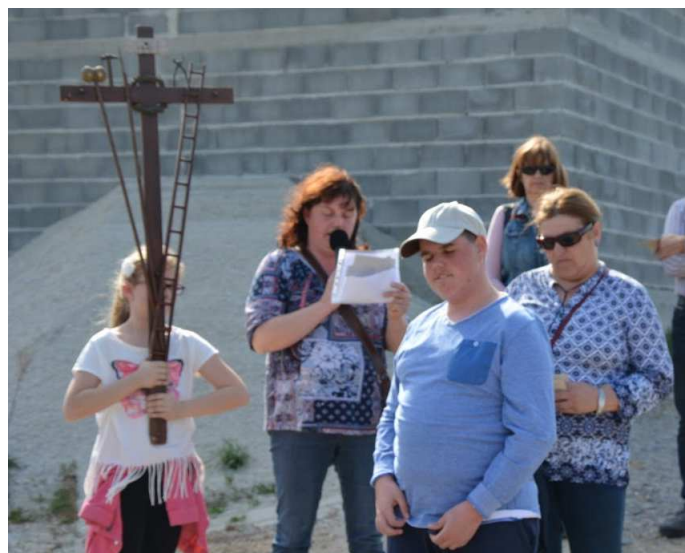
lahko srečal ta Marijin pogled,

da bi našel tolažbo in potrebno pomoč

za nadaljevanje poti. (J. Vanier)

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

5. postaja: SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

V naši župniji že eno leto deluje skupina za razporočene ali ločene kot se to lahko sliši v vsakdanjih pogovorih. Žal je teh ljudi vedno več v naši družbi in ob tem vedno več trpečih zakoncev, še več pa nedolžnih otrok. Kdo ne pozna kakšnega izmed njih? Vprašamo se lahko, kaj razmišljamo ob misli na njih. Jih morda obsojamo, obrekujemo, opravljamo... Ne, to ni pravo ravnanje nas kristjanov. Potrebno je sočutje, razumevanje in molitev zanje. Če kdo potrebuje pomoč, so to prav ti, ki so doživeli razdrtje osnovne celice naše družbe in Cerkve – to je družine.

Jezus in Simon iz Cirene. Trpeči in tisti, ki pomaga trpečemu. Kaj nismo povabljeni in poklicani, da smo mi kristjani danes vsem razporočenim in njihovim otrokom Simoni iz Cirene? Ne pustimo se prisiliti, ampak pogumno sami pristopimo in objemimo križ trpečih zaradi razbitja zakona in družine. Naša župnija bo bolj živa in dejavna – bolj pričevalna, če bomo župljani znali pristopiti in pomagati. Prosimo sv. Lenarta za priprošnjo in pomoč, da bomo zmogli in znali na pravi način biti Simoni iz Cirene.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

6. postaja: VERONIKA PODA JEZUSU POTNI PRT

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Kako pogosto se znajdemo v vlogi tistih, ki samo stojijo ob poti in gledajo utrujene obraze okrog sebe. Vidimo jih, a tiho stojimo in ničesar ne naredimo. Strah nas je, nočemo se izpostavljati. Saj bo že kdo drug ... Veronika je zmogla vse to premagati – s preprostim prtičem. V svoji žalosti je stopila naprej in zaustavila težko karavano.

Maja: Kaj se pa ti tako držiš?

Brina: Pusti me. Vidiš, da berem.

Maja: Pa kar naprej si v teh knjigah. Sobo imaš pa razmetano kot bi bomba treščila vanjo.

Brina: Če pa pride Martin in mi vse razmeče. Bo mami prišla, pa bomo pospravili.

Maja: Kaj mami. Mami pride šele zvečer. Do takrat bo vse to pospravljeno. Ajde, dejmo! Martin, ti pa tud pomagaj!

Koliko utrujenih Jezusovih obrazov je po naših družinah. Zgubljam se v številnih obveznostih. Pomagaj nam, da bo po družinah več pripravljenosti za medsebojno pomoč, da se bomo slišali in se opogumljali na vsakodnevnih poteh.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

7. postaja: JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus stopa proti Golgoti. Čedalje bolj postaja izmučen. Ljudje ga zasmehujejo. Vojaki ga pretepajo. Marija je vseskozi zraven, vendar zaradi Jezusove naloge ne more še bližje. Simon je že daleč in se pretresen vrača domov. Veronika mu je s prtom obrisala pot, solze in kri, na Jezusovem obrazu pa se že pojavlja nova. Zdaj sam stopa naprej za naše grehe. V nekem trenutku šibkosti ne zdrži več in se zgrudi na tla.

Vsak od nas se najlažje prepozna v vlogi Jezusa. Življenje nam narekuje tempo, ki je prehiter, da bi enostavno lahko izpolnili vse zastavljene cilje in dolžnosti. Toda: ali vidimo v tej vlogi tudi koga drugega? Vsak ima za samo svojo zgodbo in svoje težave, ki se običajno opazijo. Takrat imamo dve možnosti: obrniti se od sočloveka, ga morda še bolj zatreti ali pa mu pomagati. Jezus ni imel nikogar, ki bi mu v tistem trenutku priskočil na pomoč.

Ob pripravi na prvo sveto obhajilo nas že celo leto spremljajo pater Krizostom in naši starši. Da bi vsak od nas provoobhajancev uspel na tej poti, se vedno trudijo po najboljših močeh. Tudi tebi, Jezus, so pomagali, pa si vseeno padel. Zato sem jim hvaležen, ker vem, da bi bilo brez njih težje.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

8. postaja: JEZUS NAGOVORI JERUZALEMSKE ŽENE

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus, goreči ljubitelj duš, nagovoril si jeruzalemske žene in jih opomnil, naj ne jokajo nad teboj, temveč naj jokajo nad seboj in nad svojimi otroki ter svojo grešno človeško naravo! Vsak navzoči je bil s tem povabljen, da se zamisli nad svojimi dejanji in nad svojim življenjem.

Ob premišljevanju te postaje križevega pota se poskušam vživeti v dogajanje. Sprašujem se, zakaj Jezus nagovori le žene? Zakaj ne mož, fantov, otrok? Ugibam, da morda zato, ker moškimi empatija ni blizu. Morda pa želi Jezus na ta način jasno pokazati, da samo izpolnjuje voljo svojega Nebeškega Očeta, da le v polnosti udejanja svoje poslanstvo. Vsem prisotnim pokaže, kako je potrebno izvrševati Božjo voljo, tako da sprejme križ in se daruje do konca.

V letošnjem veroučnem letu sem sprejel izziv kateheta otrok 7. razreda v naši župniji. Glede na pretekle, dolgoletne izkušnje dela z otroki kot birmanski animator sem pričakoval lahko delo, čeprav se je kasneje izkazalo, da držijo informacije drugih katehetov o dokaj napornem delu. Napor kateheta izhaja iz različnega predznanja in motiviranosti otrok ter s tem povezanega nemira pri tistih, kjer v družinah nimajo volje, potrebe ali želje po pristnejšem krščanskem življenju. Če ima sedmošolec težave že z molitvijo Oče naš, potem najbrž v njegovi družini Bog ni ravno nekje v ospredju. Starši naj bi svojim otrokom posredovali zaklad vere, ljubezen in spoštovanje do sebe, bližnjega in do Boga. Ob njih naj bi rasli in zoreli kot ljudje s pokončno hrbtenico in z jasno vizijo po življenju s krščanskimi vrednotami. Tako pa sta molitev in vera omejeni le na eno šolsko uro verouka tedensko, pa še ta se mora večkrat umakniti šolskim, športnim ali pa glasbeno plesnim obveznostim. Ker otroci v tem obdobju že kažejo bogato paleto načinov upornišтва, brez podpore staršev verska vzgoja kot tudi osnovnošolsko izobraževanje dolgoročno ne more biti uspešno. Glede na opravljene pogovore z nekaterimi učitelji otrok mojega veroučnega razreda iz različnih novomeških osnovnih šol so praviloma težave z istimi otroki tako v šoli kot pri verouku, kar kaže na to, kako pomembno se je truditi živeti krščanske vrednote in v polnosti izvajati od Boga podarjeno nam poslanstvo staršev.

Zavedam se, da tudi katehet kot tudi učitelj ne more biti vsak. To je poslanstvo, ki ga moraš živeti iskreno in v polnosti. Vem in čutim, da sem tem otrokom poslan v pričevanje in oznanjevanje križanega in vstalega Gospoda. Ni dovolj le moje veselje do dela z otroki, pač pa je potrebna resna delovna in duhovna priprava na uro tudi takrat, ko sem preobremenjen pri svojem rednem službenem delu kot tudi z obveznostmi v svoji družini.

Gospod, vem, da v svoji grešnosti sam ne zmorem skozi vse svoje vsakdanje obveznosti, dolžnosti in odnose, zato se ti vsak dan izročam v tvoje roke, želim ponižno sprejemati svoj križ in hoditi za teboj. Jezus, pomagaj mi truditi se vsakodnevno prepoznavati in živeti svoje poslanstvo, se odpirati tvojemu navdihu in spodbudam, da bi tudi sam kot mož in oče, sin, brat ter sodelavec in državljan, predvsem pa kristjan in tudi katehet, po tvojem zgledu izvrševal Božjo voljo ter se daroval v polnosti do konca.

Dobri Jezus, pomagaj mi, da se bom tudi jaz kot veroučenec trudil imeti spoštljiv odnos do katehetov in učiteljev.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

9. postaja: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jezus je še vedno na poti. Od vseh težkih bremen in zmerljivk, ki žalijo nebeškega Očeta, se tik pred vrhom še tretjič zruši. Breme križa je pretežko. Iz ran nenehno teče kri.

Kot si ti, Jezus, trpel pod težo križa, tudi v naših domovih teža vsakodnevnih bremen povzroča padce. Utrujenost od služb, ki vedno terjajo le najboljše od nas, skrb za streho nad glavo, izzivi pri vzgoji otrok, pomanjkanje časa in še neskončno drugih nesmiselnih obveznosti, vsiljenih s tega sveta, nas vlečejo dol, proti tlom, k odtujenosti med nami, nemiru v naših srcih, k nepotrpežljivosti. K pozabi o sočutnosti in ljubezni.

Gospod, daj, da ne bi čakali, da padcev ne bi bilo več, temveč da bi se ob njih še bolj zaupali k tebi. Prosiva te za najin odnos, da bi pogumno vsak dan vztrajala v skrbi drug za drugega in ustvarjanju bližine. S tem pa ljubeče vzgajala svoje otroke, jim prenašala mir, spoštovanje in tvojo ljubezen. Naj imava pred seboj vedno jasen cilj, ki ga želiva doseči.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

10. postaja: JEZUSA SLEČEJO

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Kadar smo potisnjeni na rob, ponižani, razgaljeni, je težko zbrati pogum in iti naprej. Govorimo o življenjskih situacijah, ko ostanemo brez službe, brez ljubljene osebe, ko smo spoznani za krivega in prestajamo zaporno kazen, ko izgubimo imetje, ko smo preizkušeni v težkih boleznih, itd. Ali imamo v župniji ljudi - posameznike/skupine, na katere se lahko naslonimo, da nam pomagajo v najbolj kritičnih trenutkih? Kaj v okviru župnijskega pastoralnega sveta že postorimo in kje bi se morali še bolj odpreti in iti med ljudi, da bi nas najbolj preizkušeni začutili? Naj nas Sveti Duh razsvetli, da po Jezusovem zgledu (lačen sem bil in ste mi dali jesti) opazimo pomoči potrebne in jim v okviru zmožnosti povrnemo dostojanstvo ter jih vključimo v svojo občestvo.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

11. postaja: JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Si lahko mislimo, da je človek hotel utišati Jezusa/Boga tako, da ga je dal pribiti na križ, ker ni bil po človeški volji? Kljub temu, da je uporabljal **roke**, ki so ozdravljale bolne, trpeče, ranjene; da je uporabljal **noge**, s katerimi je potoval iz kraja v kraj; da je imel **srce**, ki je ljubilo do konca.

Ja, res, dogajalo se je pred dva tisoč leti, pa vendar se to dogaja tudi danes. Sami smo tisti, ki vzamemo kladivo ter žeblje in ustvarjamo rane drugim in sebi.

Križanje. Žeblje zabijam nehote v srca ljudi, ki jih imam rada, v zakonu, v družini, med sosedi, med sodelavci. Žeblje zabijam hote v srca ljudi, ki jih ne maram, ki niso po moji volji z obrekovanjem, grajanjem, valitvijo krivde. Zabijam žeblje v svoje srce, ko storim v življenju napake in sem žalostna in razočarana sama nad sabo.

Vse prepogosto je to kladivo, ki zabija žeblje, v mojih rokah. Rana, ki je enkrat storjena, se lahko zaceli. Ostaja pa brazgotina, ki je podobna praznini ob izpuljenem žeblju. To praznino pa lahko zapolni le Jezusova ljubezen ob naši iskreni spovedi.

Jezus, ti najboljše veš, kakšni slabiči smo v takih trenutkih. Iskreno te prosimo, daj nam takrat božje milosti in modrosti, da bomo ravnali prav in ne prizadevali ran sebi in drugim, da bomo našli oporo ob prebiranju Božje besede, si večkrat izprašali svojo vest ter se iskreno večkrat spovedovali.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

12. postaja: JEZUS UMRE NA KRIŽU

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Vse zemeljsko je minljivo, a v tem minljivem se nas dotikajo utrinki večnosti, nasmehi neba.

Jezus je umrl – to je znamenje minljivosti in tudi mi bomo nekoč umrli. Toda bistveno je tisto, kar je večno, Božje, tisto, kar ostane. Najpomembnejši od teh utrinkov večnosti v našem minljivem življenju je obhajilo, saj seže Jezusova prisotnost v njem do dna duše in v vse celice našega telesa. Kot delivci obhajila pričujemo za večno v minljivem. In to je Božje. Je tudi edino, kar bo ostalo.

Tudi če nas doleti dogodek smrti v družini je prav, da mislimo bolj na večno, ki ga uživa pokojnik kot na minljivo in na lastno žalost, ker ga nimamo več. Vstajenjska aleluja velike noči nas spominja na to, da se že sedaj lahko veselimo Veselja, ki vanj upamo. Jezus je vstal in vstali bomo tudi mi.

UMRL SEM ZASE IN ZATE, ZA OBA

Za vse ljudi sem za krivdo in grehe zadostil.
Zdaj se tišina lahko razprostre do neba;
če veruješ, boš začutil nedoumljivi mir srca....

Moja smrt pomeni tvoje veselje, rešitev.
Ne boj se, zaupaj, neskončno rad te imam;
izpovej mi dušo do konca, do dna,

in vedno bom s tabo, nikoli več ne boš sam.

(Smiljan Trobiš)

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

13. postaja: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN POLOŽIJO MARIJI V NAROČJE

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

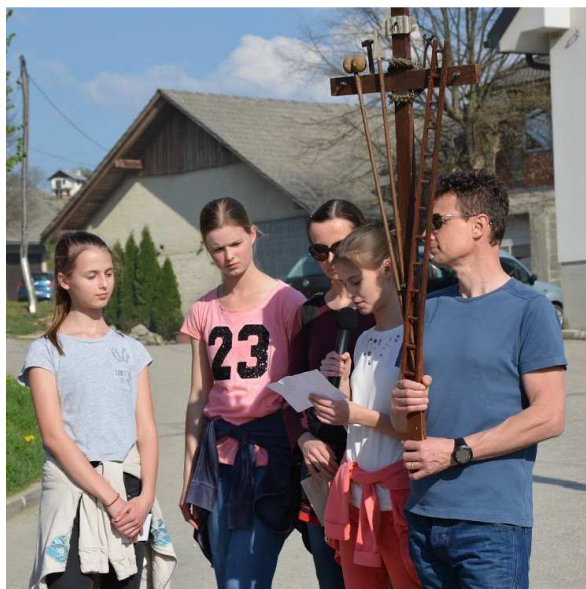
Mati v naročju objema mrtvega sina. Kot nekoč novorojenca, ga danes zopet pestuje. Njeno srce je strto od bolečine.

Dragi starši, vi ste naši največji vzorniki in zaupniki. Čeprav si v vsakdanjem hitrem tempu življenja premalokrat vzamemo čas drug za drugega in redko prisluhnemo tegobam bližnjih, vemo, da se vedno lahko zanesemo na vas, da nam boste prisluhnili, nas potolažili in opogumili. Prav tako se lahko z molitvijo obrnemo na Nebeškega Očeta in Mater Marijo, ki bdiva nad nami in nas vodita skozi življenje.

Marija, tolažnica žalostnih, potolaži vse starše, ki so v različnih stiskah. Opogumi jih, da bodo vztrajno in z ljubeznijo opravljali svoje starševsko poslanstvo.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

14. postaja: JEZUSA POLOŽIJO V GROB

Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Jožef in Nikodem sta z dišavami vred zavila Jezusovo telo in ga položila v grob, izklesan v skalo. Jezusovi učenci so se počutili zbegane, žene so jokale in le Marija je v sebi ohranjala sinove obljube.

Gospod, grob za nas ljudi po navadi označuje nek konec. Pušča v nas praznino in nas potisne v kot, kjer smo sami in ranjeni. Toda pri tebi je bil grob le izhodišče za nekaj večjega in bolj veličastnega - tvoje vstajenje.

Tudi pri birmancih lahko pomeni birma nek konec ali pa vstop v božje kraljestvo. Veliko jih preneha hoditi k verouku, k maši in še ob velikih praznikih le redkokateri zaidejo v cerkev. Oddaljijo se od tebe in pozabijo, kaj vse nam daješ, kako milostno odpuščaš grehe, prisluhneš našim prošnjam in tudi to, da si se prav zaradi nas in zaradi naših grehov žrtvoval na križu. Zapustijo te ravno v obdobju sprememb - nove šole, novih prijateljev, problemov z najstništvom, prvo ljubeznijo, skratka v obdobju, ko zares močno potrebujejo vero vate, da jim pomaga ostati na pravi poti. Z vso milostjo te prosimo, naj nas dar Svetega Duha spomni, kako majhni smo pred Bogom in kako velika je moč njegove ljubezni. Zato se moramo izročiti v njegove roke s ponižnostjo, spoštovanjem in zaupanjem. Zgodi se nam, da zaradi objestnosti ne uspemo doumeti božjega načrta. Prav ob tej izkušnji svoje omejenosti, naj nas Sveti Duh okrepi in nam pomaga razumeti, kako pomembno je zaupati Jezusu, da nas vodi v Očetov objem.

Gospod, tudi jaz sem letos birmanka, zato te ponižno prosim za nas birmance. Naj nas Božja beseda spodbuja, da sebi in drugim pokažemo Boga, ki je vir veselja, Boga ki verjame v vsakega izmed nas, ki nikogar ne sili, le potrpežljivo trka in čaka. Pomagaj nam, da za nas birma ne bo pomenila konec naše vere, temveč bo, tako kot zate tvoj grob, za nas le iztočnica za nekaj večjega - nadaljnje in bolj polno življenje v veri.

Usmili se nas, o Gospod.

Usmili se nas.

Zaključek

Naj nam vsa razmišljanja ob posameznih postajah pomagajo prepoznavati stisko bližnjih, naj nas opogumijo za duhovni napredek, da bomo sol zemlje, nosilci miru v svojih domovih, v svojem okolju, v svetu, v tem razburkanem svetu, ki tako potrebuje mir.

Če mir ponesemo v svojo okolico, bomo naredili konkreten korak za lepše življenje v naši skupnosti, saj je mir sad ljubezni in kjer domuje mir, tam je odpuščanje, dobrohotnost in mir se naseli v vse pore življenja, zasede tudi bolniško posteljo, zaobjame jokajočega otroka, mir domuje v žalosti in veselju, v uspehu in padcu.

Oče, hvala Ti za ta križev pot, kjer smo prepoznavali vsakdanje križe, ki jih moramo sprejemati vsak dan in iti za tvojim Sinom in hvala Ti, da zmoremo po romanju od postaje do postaje križevega poti izreči: »Zgodi se!«. Tvoji otroci smo, poklicani k Življenju, čeprav neštetokrat pademo, bičamo, udarimo po kladivu nad žebljem in odpiramo rane, se vendar vsak po svojih močeh trudimo za pestrost življenja na naših podružnicah, povezujemo se v razne skupine in sodelujemo še na druge načine, želimo biti nosilci miru v naši župniji, sol zemlje.

Zaključujemo z mislijo Sv. Frančiška Asiškega: »Gospod, daj mi Vedrost, da sprejemem stvari, ki jih ne morem spremeniti, Pogum, da spremenim stvari, ki jih lahko, in Modrost, da prepoznam razliko.«

